

Artur Štern

V IMENU

Ogrevalne vaje okrog vrele kaše

Za izrekanje prisega ob otvoritvi enih od olimpijskih iger je bil izbran Edwin Moses. Dejstvo, da ga bo v živo oziroma skozi neposredni prenos poslušal ves svet, ga je navkljub vsej njegovi že dotedanji slavi, ki si jo je bil prislužil z zmagami v tekih čez nizke ovire, precej preokupiralo, tako da se je med drugim tudi nekoliko širokoustil, češ da bo lahko govoril dlje kot celo sam ameriški predsednik. A ko se je zares znašel pred olimpijskim ognjem, iz grla lep čas ni spravil nič – razen jecljanja naslednjih treh besed: *In the name...*

Da sta – ko stvar prevedemo – ti dve besedi hkrati tudi nosilki pomena ali morda pomenov, ki ga oziroma jih nameravam obdelati v nadaljevanju, se pravi, da sta ti dve besedi zgornjo zgodnico sploh naredili primerno za uvod v pričujoči zapis – je kaj pa drugega kot čisto naključje. To poudarjam bolj iz igrivega razpoloženja kot pa s kakšnim zelo resnim ali celo tendencioznim namenom – v glavnem zavoljo kontrasta s presenetljivo obilico najrazličnejših situacij, ki so v sodobni slovenski literaturi in leporečenju o njej in še čem drugem predstavljane z neznosno – epigonско in povrhu še puhlo – otvoritveno floskulo: *Ni naključje, da...*

In v zvezi s prav tem zadnjim izraznim sklopom predlagam tudi, da tako tule kot v življenju nasploh rajši kar pozabimo na tiste spekulativne frejdovske domislice o ne vem kakšnih podtalnih pomenljivostih lapsusov in vsakovrstnih nezavednih zmot – kajti še do današnjih dni ni znanost našla nobene tehtne potrditve njihove veljavnosti; lahko pa vanje seveda neovirano verjamemo kot pač v vsako drugo metafizično povestico. Vendarle nas vse to vsaj na tem mestu ne bo zanimalo. Zanimalo nas bo namreč, kaj je – v imenu.

Ime kot nasilje V prenesenem pomenu

Če se te naše osrednje besedne zveze sprva lotimo pač v njenem že uvodoma srečanem prenesenem pomenu – kar sicer vnaša krepko čuden vrstni red, začenjanje pri repu, pa kaj zato, pomembni užitki literature so med drugim prav v njeni svobodni transgresivnosti –, vidimo, da lahko z njo označimo nekakšno stanje oziroma dejavnost, kjer nekdo nekoga ali nekaj zastopa. Na primer posameznik skupino ali pa skupina ljudi neko idejo.

Kajpak ni nobenega apriornega vzroka, da bi o verodostojnosti kake tovrstne konkretne vsebine dvomili; dasiravno se v praksi zastopstva dejansko pogosto izrojevajo. V zgodovini se je v *imenu* različnih ideologij dogajalo tudi marsikaj zelo viharnega in praviloma nasilnega. Kadar se namreč kdo, po drugi strani, bori za vrednote, o katerih veljavi ni dvoma, tedaj ponavadi, zanimivo, te sintagme sploh ne uporabljamo. No, če se ta vendarle prikrade v izgovorjeno misel, pa v splošnem vendarle velja, da ni ravno vrhunsko smiselno govoriti, kako se je šel kdo bojevati v *imenu* denimo svobode ali pravičnosti – marveč, da je to naredil preprosto za eno ali drugo navedeno vrednoto. Že sam ta besedni sklop torej vsebuje oziroma vsaj implicira neko dimenzijo zahrbtnosti in potencial za teror.

Dajalec imen

Ta izrojeni pomenski odtенок obravnavanega pojma pa ni zanimiv samo teoretsko in le spričo tega vreden pravkaršnje kratke obdelave – marveč ima nasilje z imenom tudi bolj neposredno zvezo. Glede na to, koliko imamo še danes takih imen – zlasti imam pri tem v mislih priimek – ki svojemu lastniku niso prav v noben ponos (razen morda v inverznem smislu, ko bi denimo kak nosilec neprijetnega imena s svojim pozitivnim ravnanjem še nadkompensiral tisto temeljno neslanost in breme, ki sta mu bili položeni že v zibel), kaj lahko sodimo, da si imen niso dajali ljudje sami, marveč so to zelo pogosto počeli drugi, osebkii iz njihove okolice. V izrazito razslojenih družbenih ureditvah sploh ni dvoma, kdo je podeljeval imena – v sužnjelastništvu sužnjelastnik, v fevdalizmu fevdalec.

A tudi tam, kjer je bilo osnovno življenje ljudi razmeroma bolj svobodno, je tako rekoč vselej vladala večja ali manjša stopnja hierarhije, ki se je kazala na bolj ali manj neposredno. Kar zadeva neposredno nadvlado, zlasti ko je ta zelo izrazita, so stvari razmeroma nezanimive: vladar ali kak drug oblastnik si je s svojo formalno močjo kaj zlahka uzurpiral pravico do imenovanja svojih podanikov, in ti so ga iz strahu oziroma podložnosti tozadevno pač ubogali.

V zvezi s tistim drugim, posrednejšim načinom je zanimiva neka mnogo manj ali tudi sploh ne več nasilna, psihična oblika dominacije nad soljudmi – ki pa osrednjega akterja vendarle prav tako nezmotljivo postavlja na položaj dajalca imen. In na simbolni ravni ima s tem tako rekoč tudi največjo možno oblast. Biblija piše, kako je Adam poimenoval živa bitja in tako simbolično nakazal svoje gospodovanje nad njimi. Tudi sami se morda lahko spomnimo, kako je v otroštvu tisti, ki je bil tak ali drugačen kolovodja – bodisi s svojo karizmo ali pa preprosto s psihično avtoriteto, drugim delil nadimke, ki so jih ti upoštevali, in marsikateri se je tudi ohranil ter svojega imetnika pospremil v obdobje odraslosti, po vsej verjetnosti pa ga tudi v teku nadaljnega življenja ne bo zapustil; in po možnosti niti še potlej ne.

S tem smo se postopoma in neopazno že preselili na novo področje, kjer se bom s konceptom imena ukvarjal v njegovem običajnem, trdem, neprenesenem pomenu. Pri tem si nikar ne mislimo, da je tole doslejšnje seganje za teh pičlih par tisočletij v preteklost dovolj za kakršnokoli popolnejšo predstavo. Vzporedno z nomenklaturno zgodovino, vendar tudi že neizmerne vekove pred njo, obstaja namreč – biologija imena.

Ime kot koncept Pri ljudeh

Kolikor mi je znano, je poimenovanje ljudi z osebnimi imeni docela univerzalna človeška lastnost. Vsako – če ne, pa skoraj vsako – človeško bitje, ki živi v skupnosti ali tudi le v občasnih stikih z drugimi ljudmi, je nosilec imena.

Evolucija človekovih jezikovnih sposobnosti in inteligence je omogočila poimenovanje vsakega posameznika, kot seveda, v komplementarni smeri, tudi smiselno razpoznavanje vseh teh nastajajočih novih imen. Tisti osebk, ki jih je odlikovala nadpovprečna sposobnost memoriranja in pravičnega povezovanja imen z njihovimi imetniki, so bili pri tem v razmeroma boljšem položaju. Pomislimo, kako je prijatelj prijatelju lahko poročal o kom tretjem tudi v odsotnosti te osebe, s čimer se je neizmerno povečal obseg možnega medsebojnega informiranja. Pa seveda po drugi strani tudi manipulacije in laži. Najbrž je kar precej smiselno, če v tem vidimo naravne začetke našega opravljanja oziroma obrekovanja – pri čemer, kot vemo, prvi pojem označuje poročanje v skladu z resničnostjo, drugi pa bolj ali manj namerno in obenem tudi zlo-namerno laž.

In tako je ves ta novonastali oblak potencialov okrog samega pojavnosti poimenovanja pomenil še dodatni pritisk na povečevanje inteligence: kdor je bil v tem novem socialnem okolju že po svoji rojstni predispoziciji umsko učinkovitejši od drugih, se je spričo navedenega bolje znašel, uspešneje sodeloval z drugimi, preživel dlje in lahko imel razmeroma več potomcev – s tem pa tudi v populaciji povečeval razmerje v prid genom, ki omogočajo večjo inteligentnost. Med umom in imenom se je torej vzpostavil pravi pozitivni povratni mehanizem – kakršne v naravi poznamo tudi na njenih različnih drugih področjih in ravneh –, in od trenutka, ko se je spočel, neutrudno spodbuja svoj lastni trend. Tako še danes na nas naredi prav dober intelektualni vtis kdo, ki se v občini blebetanja na takem ali drugačnem množičnem srečanju ob vsesplošnem navzkrižnem seznanjanju zapomni, kot kdo smo se mu predstavili, in nas denimo čez čas, v ustrezni situaciji med eventualnim pogovorom, nezmotno naslovi s tem našim imenom.

Vsekakor pa bi bilo nadvse neustrezno, če bi zdaj skušali opisano pomenljivost poimenovanja spraviti na nekak piedestal in jo kazati kot najpomembnejši dejavnik v razvoju človeške kulture. Kot v glavnem povsod, je to le ena od zanimivih izpostavitvev v okviru večvzročne palete najrazličnejših dejavnikov. Prav tako pa po drugi strani velja tudi, da biološka funkcija imena z doslej povedanim še zdaleč ni izčrpana.

Pri živalih

Vsekakor kaže v tej obravnavi seči še dodatno, še precej bolj nazaj, daleč v predzgodovino: kajti doslej smo se ustavljali le na nekaterih, resda postopoma vse bolj oddaljenih, toda še vedno vmesnih pasovih med sedanostjo in izhodiščem – a če smo se že lotili te človeške teme, nas prav zagotovo zanimajo tudi sami začetki poimenovanja.

Najbrž ne bi prišli daleč, če bi špekulirali, da je človek postal človek ravno s trenutkom, ko je bodisi sebi ali pa svojemu sotrpinu prvokrat nadel osebno ime. Vsaj zelo verjetno se namreč zdi, da z imeni operirajo tudi nekatere živali v svojem vsakdanjiku. Za začetek pomislimo na primer na dresiranega psa, ki zaznava razlike v človekovi izgovorjavi besed in jih interpretira kot različne ukaze (četudi to ne gre

vselej ravno do perfekcije – kaj lahko se namreč zgodi, da vam bo pes, ki mu diferencialno zaznavanje vsaj nekaterih konzontanov očitno ni najmočnejša vrlina, dal tačko, tudi če boste od njega zahtevali *mačko* oziroma *račko*) oziroma posamezne besede povezuje z različnimi predmeti ali osebami. Prav slednje je natanko tisto, o čemer govorim: pes je torej sposoben praktično doumeti koncept imena. Drugo pa je seveda vprašanje, ali je sam v svojem pasjem jeziku tudi sposoben kogarkoli poimenovati ali pa je njegova zgoraj opisana sposobnost nastala šele s sekundarno, človekovo selekcijo in s povsem drugačnim poučevanjem, kot ga je bil njegov volčji prednik deležen v naravi. Toda že s postuliranjem obstoja omenjenega pasjega oziroma volčjega jezika smo naredili razmeroma zanimiv, če že ne pomemben korak k pritrdilnemu odgovoru na ta dvom.

Skoraj neomajno dejstvo pa je, da navzlic še tako fascinantnim možnim odkritjem na področju komunikacijske sposobnosti med živalmi – človek ostaja, vsaj kar zadeva kompleksnost prenesenega sporočila, daleč zmogljivejši od katerekoli druge žive vrste. Vendar tudi živali izdatno komunicirajo med seboj – in vsaj nekatere med njihovimi vrstami so prav verjetno že dosegle tisto razmeroma dovršeno stopnjo, kjer obstaja poimenovanje in prepoznavanje imen. Zdi se, da je ta točka precej prelomna za nadaljnji razvoj vedenjske fleksibilnosti in inteligentnosti dane živalske vrste.

Ime kot sporočilo

Če smo doslej razpravljali o imenu predvsem kot o konceptu, si zdaj poglejmo stvar v nekoliko bolj vsebinski perspektivi. Imena so namreč tudi nekaj zelo konkretnega in, kot bomo videli še zatem, označevalci posamičnega; tako rekoč vse-skozi pa pri vsem tem tudi oznanjevalci ali kar nosilci raznih bolj ali manj izrazitih značilnosti.

Znak pripadnosti

Ko se je v človeški civilizaciji pojavila privatna lastnina in nato še njeno dedovanje, je ime – poleg osebno-identifikacijskega – dobilo še dodaten, nekakšen zgodnje-pravni pomen. V številnih narodih poznamo rodbinska imena, se pravi priimke, ki izhajajo iz osebnih imen – in sicer so bila to v trenutkih fiksacije nedvomno imena tedanjih ali nekdanjih očetov oziroma družinskih glavarjev. Nam najbolj znani primeri so denimo tisti iz slovanskega sveta, kjer se osebnemu imenu doda končnica -ič oziroma -ic ali pa -jev in -ov; v Italiji so to na primer -etti, -otti ali predpona del; pri Skandinavcih na primer -son in -sen; na Škotskem je to predpona Mc oziroma Mac, na Irskem pa O'; in vsebinsko na las podobnih predpon ali obrazil je po Evropi in po svetu še cel kup.

Rodbinska ali pa tudi osebna imena, značilna za to ali ono demografsko področje, imajo pri vsem tem kajpada še eno dodatno, precej bolj občo sporočilno vsebino: označujejo tudi pripadnost temu ali onemu rodbinskemu klanu, skupnosti ali kateri drugi biogeografsko utemeljeni strukturi človeške populacije. Vsaj v pretežnem delu zgodovine in predzgodovine je bila korist večinoma na strani tistega, ki je bil član kakšne dane skupnosti, medtem ko so bili prišleki, apriorno gledano, v težjem položaju – kjer so jih seveda sploh pustili do besede in jih niso že takoj ugonobili. Nekaj drugega je kajpak veljalo za primere trgovanja, kjer proces sko-

rajda niti teoretično ne bi bil mogoč, če ne bi na neki točki ljudje z različnih koncev prihajali v medsebojni stik; toda v preteklih časih in okoljih, morda nekoliko drugače kot danes pri nas, čisto vsakdo le ni bil trgovelec...

Ko govorimo o zelo velikih populacijah, številčnost potencialnih razmerij med ljudmi že definitivno presega možnost medsebojnega osebnega poznavanja dveh ali več naključno vzetih predstavnikov, in tedaj sta priimek in ime lahko pač dodatni identifikacijski oznaki, ki poleg konkretnosti dane osebe označujeta tudi njeno nacionalnost. In pogosteje kot ne je to tudi na tej ravni, podobno kot prej, še vedno ovira. V domačem okrožju nacionalnost namreč ni kaj relevantna oznaka, saj so tako ali tako vsi sonarodnjaki deležni enakega tozadavnega vrednotenja. Zares pride stvar torej do izraza predvsem na tujem – kjer pa, kot rečeno, v glavnem ne prinaša prijetnosti. Trditev se nanaša na daleč prevladujoči delež vseh dosedanjih obdobij in okolij in – navkljub morda naraščajoči vsečloveški zavesti o skupni medsebojni pripadnosti in navkljub tudi precejšnjim željam po raznonarodnem druženju med mladimi in mednarodnem sodelovanju med ustvarjalci tega ali onega – pogosto, da ne rečem večidel, še vedno tudi na sedanost.

Pomen in zven

Zelo verjetno še precej prej kot vse to, se pravi dokaj hkrati s pojavom samega koncepta imena, se je vzpostavila še ena njegova stvarna razsežnost, tista že nekje zgoraj nakazana individualna pomenljivost. Ime je lahko označevalo kaj vsebinskega, na primer dejansko ali pa želeno lastnost danega osebkca. Nekatera, a skoraj izključno rodbinska imena so nastala tudi na podlagi poklica, ki ga je kdo opravljal, spet druga pa so odsevala kako anatomsko, fiziološko, duševno ali celo duhovno – pri vsaki od naštetih kategorij lahko bodisi pozitivno ali pa negativno – lastnost imenskega začetnika rodovne linije. Zadeve so se sčasoma s tiste že prej omenjene materialistične platforme z dedovanjsko vsebino kajpada prenesle vsaj deloma tudi na področje časti in drugih spiritualnih vrednot, in tako se je pričelo razmišljanje o raznih zanimivih dimenzijah, kot je na primer zvestoba imenu oziroma, po drugi strani, preseganje njegove morebitne sramotnosti.

Indijanci nekaterih plemen so si svoje odrasle nazive pridobili šele na podlagi dotedanjih lastnih, bolj ali manj junaških del. Bolj pogosto pa je bilo v človeški vrsti dajanje osebnih imen že kmalu po rojstvu, in sicer na osnovi starševskih želja in pričakovanj. Še dandanes imamo kar nekaj imen, v katerih razmeroma zlahka zasledimo bolj ali manj pobožne želje staršev, da bi bil otrok na primer živ, zdrav ali – zlasti tu je veliko različic – na razne načine povezan z mirom (pa naj bo slednji zaslug boga, naj mu bo bodisi drag, naj ga ljubi, slavi, brani ali nemara tudi trpi in – ja, naši predniki so imeli smisel za kar hecne, paradokсне pogruntavščine, in če malce hudomušnosti napletemo in navržemo še sami – celo kazí).

Lahko je, nadalje, pomemben tudi le zven imena – ta je bodisi blagoglasen in s tem morebiti oznanja sposobnost sodelovanja, dobrote in sploh vsakršno obliko prosocialne usmerjenosti njegovega lastnika; lahko pa je poln trdih glasov in potemtakem naznanja robat karakter svojega imetnika.

Včasih je, po načelu onomatopoiije, povezano kar oboje skupaj – zven in pomen. Posamezna imena so spričo te kombinacije enega in drugega lahko bodisi preprosta in lažje zapomnljiva bodisi možata, udarna ali celo strašljiva. Če se značaj nosilca vsaj približno sklada z vsebino in zvenenjem njegovega imena, ima ta zaradi tega lahko določeno prednost, kajti v tem primeru deluje tako imenovano načelo

poštenega signaliziranja oziroma oglaševanja: ime sporoča neko resnično značajsko potezo svojega lastnika, pa naj bo ta blaga ali robata; v vsakem od obeh primerov lahko to v ustreznih, takih ali pač drugačnih situacijah prinese kakšno korist. Za vsak primer bom možne oblike te fizično-metafizične dobrine – ki jih bom v ta namen sproti vlekli iz rokava – tule tudi navedel: v prvem primeru, kjer nastopa blagost, pride do napovedane koristi spričo dejstva, da marsikdo že v izhodišču rajši sodeluje s takšnim človekom; v drugem, robavsastem primeru pa zato, ker se do takšne osebnosti, ki ji denimo svoj delež prispeva tudi ime, nemalokdo boji biti nasilen.

Kajpada je korist možna tudi od lažnega oglaševanja – vendar je pogostost blefiranja v naravi vselej omejena. Če z ničimer drugim, pa naposled s končnostjo števila tistih, ki nasedejo; razen seveda, če cena, ki jo naivnež plača, ni prav velika – in lahko potemtakem naseda znova in znova. A to so že druge zgodbe, igre s čisto drugimi imeni.

Presežno breme

Starši, ki nadenejo otroku zvenceče, veličastno, morda pri tem še neobičajno ime, mu s tem naložijo tudi določeno misijo – ki jo lahko nato doživlja kot nekaj vzvišenega, lahko pa tudi kot neizpolnjivo pričakovanje in zato kot hudo ali vsaj precej nadležno breme. Ime mu je torej lahko v navdih, oporo in spodbudo k rasti, lahko pa ga vleče ravno v nasprotno, navzdolšnjo smer. Je kot nekakšen viteški oklep: dostojnemu v prid, za preslabotnega pa ena sama tegoba. A vse skupaj le ni tako grozno deterministično. Dano ime je lahko celo za enega in istega človeka v dvojih, denimo časovno ali krajevno različnih okoliščinah – enkrat blagor in drugič gorje.

In še bolj naravna od gornje, oklepske analogije s fenomenom izpostavljenega imena je tista, ki govori o tako imenovani frekvenčno odvisni naravni selekciji. Posamezni osebki – denimo živali ali rastline –, ki odstopajo od povprečja, so zaradi te svoje nenavadnosti lahko na primer bolj opazni in s tem lažji plen svojih naravnih sovražnikov; lahko pa je tudi prav narobe: plenilec, ki je pozoren na določen arhetip plena, jih spričo njihovega neujemanja z njim nemara sploh ne zazna in jih pusti pri miru. Nadalje, zaradi svoje navedene neobičajnosti so lahko tudi sovrstnikom bodisi čudaški in odbijajoči bodisi, povsem obratno, še toliko bolj zanimivi. Vsekakor tu deluje nadvse izrazit in po sami lastni definiranosti presenetljiv dejavnik – tveganje. Ponavadi, kot lahko slutimo že na podlagi izkušenj iz našega vsakdanjega družbenega okolja, je konformizem relativno precej uspešnejši. A vendarle je ves dosedanj biološki napredek temeljil prav na posameznih redkih odstopanjih, ki so se med velikansko večjo množico neuspešnih poskusov prebili v nadaljnje čase. V stroki se jim reče: mutacije. Brez njih ni športa, imenovanega evolucija. Celo teoretično si je kakršnokoli alternativo, vključno z božjo kreacijo, prav težko zamišljati. Velja poskusiti – in se prepričati.

Na podlagi argumenta, dobljenega z druge strani, torej iz pretežno sivinske prakse, kjer ni tveganja in sprememb, pa zdaj že lahko vsaj približno slutimo tudi, zakaj starši otrokom rajši dajejo običajna imena. Vsaj nekeje v podzavesti, če že ne povsem jasno zavedajoč se, nosijo v sebi evolucijsko izoblikovano prepričanje o verjetnosti za uspeh, ki sledi takemu ali drugačnemu poimenovanju otroka. Po domače se o tem razmišlja nekako takole: čemu bi ga po nepotrebem izpostavljali? Se bo že sam, če mu bo količjak do tega.

In tako smo pravzaprav prišli do še ene resne, še nekoliko bolj konkretne povezave med genom in imenom kot pa tam nekje v začetnejšem delu tega zapisa, ko se je razpravljalo o medsebojni povratno spodbujajoči se zvezi med inteligenco – seveda genetično podprto – in imenom. Namreč: otrok z drznim imenom je hkrati tudi razmeroma verjetno nosilec genov, ki omogočajo predispozicijo za drznost – kajti brez njih se tudi že sami starši pač ne bi mogli odločiti za opisano potezo (razen če bi jih recimo kdo prisilil v to – a o tako eksotičnih primerih pač nimam navade razpravljati, saj bi potemtakem lahko za vsako stvar našli sto dodatnih divjih stranskih predpostavk in bi bila vsakršna razprava vselej onemogočena).

Drži pa, da je za drznost ali junaštvo poleg vsaj temeljne učinkovite genske strukture potrebno še kaj dodatnega: junak namreč ni tisti, ki ga sploh ni strah – tak je namreč kvečjemu brezčuten blaznež –, marveč tisti, ki strah še kako zaznava, pa ga vendarle premaguje – skratka, nihče ni predeterminiran za nič, marveč mora vsakdo in povsod svoje naravne zmožnosti, z lastno aktivnostjo in pogosto precejšnjim trudom – šele uresničiti (res pa bi se lahko pojavil kdo, ki bi oznanjal naslednjo neovrgljivost, se pravi neznanstveno in tudi sicer ne ravno smiselno, zato pa morda komu zabavno puhlico: da je tudi nagnjenost k takšnemu silnemu trudu in preseganju mejá vrojenega nekaterim posameznikom pač – vrojena; in po potrebi silil v še nadaljnjo regresijo, namreč da je možno konec koncev preseganje tudi te nazadnje navedene vrojenosti, a da je tudi ta vrojena... in še naprej, do onemoglosti; kajpak samo še tiste edine preostale, telesne).

Geni nikakor niso garancija za neizogiben uspeh, marveč so samo del – in to praktično neločljivi, vendarle nujni del – polikavzalnega kroga prepletajočih se dogajanj. Zveza med osebnostjo in imenom torej obstaja, in prav tako obstaja vsaj nekolikošna zveza tudi med geni in imeni. Vendar si mora vsak nosilec že minimalno izpostavljenega imena – to svoje ime, da tako rečem, posebej prislužiti.

Nosilci povprečnih imen pa se po želji seveda lahko podajajo na pot njihovega preseganja. Že v naslednji generaciji imajo poleg tega tudi priložnost vsaj polovico svojih genov postaviti pred še zahtevnejšo nalogo od svoje lastne. Se ve, z ekscentričnim poimenovanjem potomca.

A tudi to še zdaleč ni skrajni domet naše sedanje svobode: vsakdo, ki mu v ta namen ni žal porabiti nekaj denarja, se lahko napoti na Mačkovo ali pač tej analogno lokacijo v svojem domačem okraju ter poskrbi za to, da se formalno izbrišejo sledovi njegovega dotedanjšega imena, morda vključno s poreklom, ter jih nadomesti z novo, po vsej priliki všečnejšo obliko in trdnejšo podlago za svoje nadaljnje obstajanje.

Samovoljni dvorni pripis v imenu dajalcev imen

V imenu keltskih vitezov,
turških veljakov in
starogrških herojev,
katerih spomin se že stoletja
valja na preprogah pred kaminom
in občasno nemara v gobcu
prenaša copate in časopis,
in daje prostor in tace;
v njihovem imenu.